

КАДИЛО

The Canadian-Ruthenian Humoristic Gazette

Рік I. Ч. 8.

1-го Грудня 1913. VANCOUVER, B. C., DECEMBER 1, 1913.

NO. 8. VOL. I.

ЦАРСЬКА КУПІЛЬ.

— "Моншолог царя".

Ми парід забили з жалданя потріпні,
Зломали му нийо ярмо,
Обдерли як митку, а по світу пустили
З торбани сіяння жабрачок.

Ми з півнотою в кулі на шкірі народа
Собі збудуваємсьмо рай,
Життє у роскошах аса наша порода
Безжурна, весела, як май.

А щоб наш народ не пізнав, хто го лупить,
Ми кажем: — "Причина біда
Твоя, нани леде, оті недоірки,
Пархаж, пейські Жиди".

І тейний мужик, замість того, щоб з мене
І з півакти крові уточити,
З жидівської крові голує нам купіть,
Щоб все ми могли го лупити.

о. Прокопуніт.

ДЛЯТОГО.

— А чі знаєш Івасю, длачо-
го я бію тебе!
— Знаю! Длатого, що ви тату
сильнійшій від мене.

ЗНАВЦІ МЕДЕЦИНИ.

— Паке-доктор, кодїть спар-
ше до мого хлопця.
— А що йому бракує.
— Випи фляшку вітраменту.
— А чі ая робили йому що.
— Дадди йому зісти вже два
аркуші бібула, і така зітого
не помагала.

НЕ ЗНОСИТЬ.

Лікар: Треба вам істі зови-
стравні річи: айдя на макто...
Панна! Папо доктор, я лідє
не заношу!
Лікар: Нестя ая по потре-
буєте, від сего з кури, ви лідє
споживайте

В ШКОЛІ.

Сестричка: Скажи мені Ми-
хасько, нащо тобі два публіг
уха?
Михась: Щоби мені ратів на-
пелюх не-задзвонив на очі.

ЩО ТО ЗІ?

— Що то з супружеством?
— Супружество, се з заговір
двох осіб на життє третого.

ПРОТИВНО.

— А чі чувсь, що перед
гнїшем подуєла пес отца Тако-
либа?
— Азсь! Ну і що! Помер
свещенник!
— Але де там! Йому нічого
не бракує, а бідиний пес сказав
ся і здох.

ГРАМОФОН.

— Можє купите грамофон,
цілком добрий і педорогий.
— Давує сердєло. Маю дома
жінку і то цілком мені виста-
рчає.

Хто хоче чути ся щасливим
на день, хай заріє собі куру;
хто на тиждєля, хай залюєть
свиною; хто на цілий рік, хай
ся ожениє, а хто на ціле життє,
хай стане поном.

Любов зачинаєсь від зігнаня,
а кінчєть ся на стогнєнє.

о. Проводуніа.

ПОСЛІДНЄ ХОДЖЕНІЗ ПАНА ВОГА ПО ЗЕМЛІ,
або
ВОГ В РЕВОЛЮЦІІ.

Вог нема в домі, а
Святі роблять, що погнута.
Продовіжимо.
Нар. приймає.

НА ХМАРІ.

На величезній білій хмарі,
яка поволі діяла в небесній
безстісній, лежала обкладений
подушками Господи Бог Савоаф
і думав. Архангели зеленими
подушками, відгонили від його
святого лица нуду. Тако і
хороше. Над головою святих
безодня небесна, сполучає золоті
колісницю немеркнучу,
покидаючи, обкладаючи старенько-
го Бога з його білими крилами
такими присукнутими аспіном,
теплими світами.

Кругом він телесні. Ягроз
проти являю оборонити тяжкою
сірою являю безшумно поверта-
ється за величезна була панте-
на Мілнера.

Бог вже востім обоміняте
гнати, підкупити земляне. Все
віддає на руки святити та угода-
ваним своїм, а сам староніччю
своєю перебірає се-на-сп хвару,
радих відпочинку.

Один з архангелів, обганю-
ючи від святого божого лица
нуду, темі позвав було з притомні-
пувати і штепачі лопували за
святотаті божого лоса. Бог про-
кинувся і пошкунув, а лопти
такі добріші ітхенку, що аж
змігнело від хварач.

— На здоровляцію! Бувайте
здорові! — а одна голос при-
нула архангела.

— Дякую! — відповів Бог,
це раз потягнув са і заговорив
до самого, як і він сам, ангела,
вряд, якого божа обдарили як
у старої туски:

— А пам'ятаєш, Серафине, як
мене Сатана носив, щоб утону-
ти? Коли ж з ним вельмо
творили? —

— А ким, пам'ятаю, Госпо-
ди... І як же тоді і желязо
подобалося, коли він наші
на уші шпори відбав швіту
носа, мори шукаючи.

— А що, китро перекривав
Сатану? — задвохнений собом,
питав се Бог. Він, як і усі
старі герої, дуже любив по-
монити про свої великі чини-
ни. Особливо Бог хвалявся са,
що землю сотворив.

— Та яким не китро Гоп-
поді! Штатами він поштов-
шав, щоб утопати, а на мильові
желязо шпигати. І як він не
доку, як мовчав чинити і
перекривав хатний Серафим.

— Хе, хе, хе, — розсміхав-
ся Господи.

— Слава тобі, Господи! слава
тобі! — солодко засміявся і
один голос архангела тріпачки
вкричав.

Бог уже востім розсміявся са.
— А пам'ятаєш, Серафине, як
ми зявлялись джамі, усяких пів-
літучих, усяких гадін позма-
чав та риб юдаєних з гілля
ліпави! —

— Пам'ятаю, Господи! І що
тоді у мні Гілля на Зявуче
випадало. —

— Слава тобі, Господи! слава
тобі! — солодко мовилим ар-
хангелі, тріпачки вкричави.

— А як ти думаєш, Серафине,
чи не закінчиться нам от тепер,
та сотворим ще життя отут і
на Кіптері, гат — розтавляючи
через ливоту величезну, швіту
мравинною куляю Кіптера, пів-
та са Бог.

— Куди нам Господи, ж на-
шій штаромані джамі аклі-
пують! — зашепотів джамі
Серафим: — Шпори не
ітхали, недоцукати, недоба-
чажно. Додати вже ж наш
той Жемі, котору німа до ладу,
ні до порядку не можемо
донести.

— Та я не думаю закінчиться.
Я лише тебе питаю чи в своїй
ще до нового сотворити? —

— Слава тобі, Господи! Сла-
ва і слава твої! — возопів на
шостий глас архангелі мовило
подушоч, тріпачки вкричави.
Коли се, розпачаючи арханге-
лі, біжили старий угодник
божий Микла.

— Чого ти, хане, дороге не
даєш! не дачиш тої джамі!
— штовхнувшись від біла кулаком
оного архангела, відбів свя-
того Микла до Господа Бога і
вняв їм коліна. Він був тільки
в одній реверенці і стулі,
разом десь який погубив впа-
даючись по дорозі.

— Господи Боже! Вічна
правадо і промове не зиріняй!
Гнів святих і царствуючих!
Гнів праведних і радосте чи-
наючих волю твою! —

— Ну, що тоді! — сичав
Бог святого Микла.

— Господи Боже! Своєволю
грішних смердів земля грішна
і сполучає не давала престолови
твою, і потопив ти її лотопом
праведних. —

— Згаду, згаду про се! —
наступалим свої брови, сичав
Пан Біл.

— Господи Боже! Ти відда-
вав святити угодник твоїм
догадати за землю та людина
твоїна, щоб чинили відда волю
твою, правді та добру толма-
лись, з гріхом перверденим бо-
рили са і терпим за його нуду
землі. —

Бог ще думав кинути са, бо
згадав, як Адам з Евою буну-
ще молодими, погнали з него
зблоса в рай.

— Пам'ятаєш Серафине, як
ти вгніва з рай Адама з Евою
— споглянувши на Серафима,
сичав Бог.

— Ох! пам'ятаю Господи.
— тако відгукнувся відповів за-
шуканий Серафим.

— Ти вічна правда і суд пра-
ведний! — зашепотів архангелі.

— Господи Боже! не пошла
са з'ява грішних Содомі, і Го-
мори, не пошла са башти вави-
лонської, пошом египетської
та татарської і підняв са
знову проти правди твоєї свя-
тої. Воскреси рай на землі
заправдаючи. І ретуту безцук-
устими своїми: "Несть Бог!"

— Вірних тоді гоніли продали,
і мало вже вірних тоді на
землі руській християнській
лишило са. З Жеміми шпиг-
утого від тебе іскаждого роз-
пачаєми і з сатанських дити-
ни оцілілистами зявляв са, і
з'являть правду твою з лица
землі, вірних твоїх з світу
зводять. Увесь рай мучениками
переворачиває. Аристратів
Міа-Сененополоский, чини
кончучи назив Сергія Цоди-
мудрович, управителя і возводи
і тини воїства мильного по-
лієвськися та жандарми на-
раціоналі, і солдадоті від іх-
ніх меча всієї рай переворачи-
няй! — Тут сичав Микла

зірвав са на ноги і став виси-
кувати собі "волося, що росло
двома білими мучениками коло
ух. І возопів святий Микла
з гілля гласом зявляв а болю
тажкого: — Господи! ретуту
вірних твоїх, ретуту землю твою,
милітрасе сотворилим своім!
— Бог тільки саува та гілляво
очина возводити. Відко як гуд-
якого святі гілляво напова-
ють са, бо скільки він уха свої
до старі Микла святого
угодника свого. Микла знов
тримає на коліна:

— Побив Господи, грімани
своїми черв доту по містках
перебуваючи, що його діловель-
чеські митодок машин ходять,
прохлїпуючи себе невірними,
прохлїпуючи. Побив їх Господи,
бо незадлого пошавати вони
престілі твій, і возведуть трон
Сатани батюшким своім! —

— Так сеж знову робота тої
марини рогатоті! — гримав
Бог.

— Так, Господи! —

— Так ось я їх, так пере-
літаю. Як бісові віри дїти!...
Ау хлопці, допоможіть мені асти!
— сичав а гілля Пан Бог
і став підводитися в подушеч-
и. Архангелі стоїть сумні, прїла
пошукати і слухати в них очі
мислювали; аніж двоє мали
Бог під руки, один на шви-
випростувати. Микла сво-
ичи до стріби бачив, щоб кутини
подати. Ужонав са за нах, по-
сіржав, посіржав, як мале ду-
деця лежачу лівицю, таї ливни,
увесь зачервонів не втруш-
ація з місця.

— Ну, і жамі! бісові віри
стрїли! Як то нам старий Бог
іх піднесе! — пошрива водо-
міржав а Бою Микла. А
Бог главу на архангелів і во-
бачив їхні слухи:

— Чогож ви кити розшукати!
— тріпачка з гілля на них
Савоаф.

Архангелі жов носом сно-
ло, пошавали до міг божих і
почували таке реннє, що за
ним не чути було лососу божо-
го. Сичав відко як він малав
руками, стоючи як він шив, як
дуб ісосяки, а вони як туси
біснєнім кривом него лежали. А
угодник святий Микла, стоїть
побіч. Боридку собі пошкунув,
зачи очима на архангелів по-
зирає.

— Та закопати, щоб ви крїз
землю прохлїпавали! — вкривав
Бог.

Ангелі замовчав, джамі
пошави, та так я лишався
лежачи, притупили лобами до
хмарі. Один старий Серафим
клучив на колїях, простав
рука до Бога, і возопив са
залимачивсь слїзми. Сичав
теми по зморщав позу мою і
завівав до беззубого рота.

— Господи! Ти любос не-
зиріняй! Ти свече усім життя
пославаче! Ти бачю живото,
ти зорос смерті! Ти творець
світлу з нічного. Ти тму від
світла відділяючи! Ти сотво-
рива землю і світл неселів і
неспелів його людина, щоб
випалились розвожаним світлу
твою і радия радости твоєю!

— А коли вони такі грішні
роблять, що стерпів не може
дух мій! — буркнута Савоаф. А
Серафим обхилив ноги святі
божі:

— Господи! Ти пошлував
грішних град Немало, бо так
було малі діти. Тож було мале
місто, а вмадя руська христия-
нська підбави лядом твоім.

— Господи пошлувай! Господи
одвержи гілля! — возопів
архангелі, зявляючись слезами,
і простягав прїла своїм
пубам мовило міг божих.

— Та того як та Бог
Савоафське "дїлчестно опали!"
— підсочив до архангелів а

великим гніві святити Миколу, болячись, щоб вони не збавили Бога: Чи він гірше людськім малцям правди боже! А це архангели звесели! Я бачив, як так не панувала са.

— Ти ж так нас в разі вичина, що тепер доведеться нам по хлярах між твоях горобцями перебивати, — позирнувши в неспокійно на святити Миколу, відповіла один молодий архангел.

— Господи! Не слухай їх! Чий правдивий суд свій! Вони се розоривалися, бо ж їхній обманом за людьми вступалися, — сказав святити Микола.

— Бог вступав до стріла. Архангели вчинилися за його расу, мого, руши: Господи! Господи! поникавай! — розгортав ся їхній крик по небі. Господи поклявся, коли не людина, так хоч нас, бо за кождою одною людиною, мал зликувати один ангел.

Бог не міг вже вернути ногою, так оточили його небеса: сая... Простаріся, що хочеш ти перебити на землі руських християнських з сльозами, як піску жорського, як зливи небесних. Подунай Господи, стільки то нас згине, коли ти їх в став гіршливців переселити, на зливи діавольських настроїв.

Бог став позирнувши на архангелів, та на святити Миколу:

— Та неможіж їх так богато, що, Миколо!

— Та чогож ви собачі діти голову нашою панови морочите! Геть від його святити ніг! Правда рахуку не знає: гряди Господи, — відповіла святити Микола.

Але Бог не міг покуснитися, так його архангели оточили, крилами білими вертали, а за сльозами їхніми жалілими не туті

було гласу божего, краву Миколового.

— Та щож се таке! Та як він сльозами в його Сьвафосини величеством так поводитися! Геть, розступіть са!... А Йродові діти!... І в зливі гніві святити Миколу позив товня архангелів когани в рукави, а ті тільки в зойкоті.

А бісові віра!... А бісові віра діти! так оттак!

Лиде святити Миколу зачерволися, білі кудили золоси коло вух настановилися як роги, тільки видно аж довгий рукавички вникали наслідком на небесну сляку.

— Щож ти тут карцизель робить! — впохили за обшину розходившись са Миколу архистратиг Михайло, який тоді насе лова в десяткою ангелів криного чорта, який загнав до шкеля правду думу пошліного в Москві робітника.

— А тако як собаче діло! — тримав са архистратиг Сьвафосин Миколу, та в зовна, та в браз проломив, побивши коло носа архистратигу швабську.

Архангели вникали до архистратига Михайла: — Михайле! Михайле! Вія підбавля Павла Бога, щоб вони побави гровами своїми парід руських християнських робітників мучеників праведних.

— Що!... стара собачо! — підставив Михайло до Миколу: Сльозами тобі пар світлох пастапови! Сльозами міліонів карбованців обидів, щоб ти позив йому парід руських християнських під армо урядницьке заплатити! Камі! і Михайло панував са на святити угодника месек. Мет блискув як бисекльва по вебі, і громи загурювали во хлярах. Микола обхопив рукави обляга і прісик зі страху. (Далі буде.)

КАНАДІЙСЬКА ПРАВДИВА ВАЙКА.

Раз у Канаді між людьми робочими, Жмало двох котів, що втраці болячись. О нуджі бідності вони зба сльозили, А поза очі лиш в кулак сльозилися.

Чорний з синк Роман двоматом звав ся, Що десь там у краю гурит парцелюван, Білий Марсасован жме тут окрестав ся, Я обом вилла робота, як бог приказав.

Та одно зба було, що обом сини котам Призначив люд бідний катків не у смак: Чорному дав бігу, а Білому чорну, Щоби ліпше видно їхній комдалий крок.

Зробивши се парід відразу повірив, Що тепер сі коти його іспасує, Бо кождий з них мавка, що за злод робочий, Вони у потреби в житті віддадут.

Але незгодом коти стали гравитися, Не їзав народом, а своїх катків, Ім не забавлялось так прасособитися, Щоб вікто не бачив їх ані на крок.

Ну, і коти гримали, в парід дивив ся, Як нем правували змінити катків, А щоби ще ліпше мжт ся зробиля,

Стали розбивати люд в кляі гуртків.

Я дінчили зба коти того, що бавали, І який спокійно жме собі жмалут, Оби консерватам за маркі долари Нецкасий наш парід тепер продають.

Джмал.

З МОНТРЕАЛУ.

(Для "жмалі" чит. М. Драго-манова.)

Пашуті джмалі з Вемінігеру Що тін є в синк "Джмалі"; Я в Монтреалі сего року З гурти жмалі.

Та же диво жме тин "Джмалі", Що лиш в булі гравити, Намі ж "Джмалі" вступовці Ба... Я читавно мавка, "Драгоніцини" вують са, Я проводирів мавка,

"Патріотизм, радиклізми", "Вкраїну спасають", "Я бібідіотек", а ортан їх "Український Голос", Помню, що ім консерва Я радикли на волос.

Всіляко барив мавка, І "Юзеф Сулянінці", Хоч з роду ім Панаво Цабук, "Подкавляч паниски", Чи то віне, чи то збора, Цабук жме в переді, Обманує як той жмалі: В бурчати: "Гей, воля!"...

Вони сьваго М. Панавка Гарриво святкували, "Ще не змерла" в "Маріаша" Членів сьвапав, А про жмалі діалізист Дуле зворослав; За дуринці, що панави їм, Ще в браво му бжмалі.

А на мітінг я мідуті са, Ось так са вгитаті: — "На... я твої, а я твої!"... Син в мідовидовоті, З джмалі постув і мідуту На вір собі звав, Во в пошівдо до палі Часом спроваджали.

Я "соціалізм" вони люботі, Коб не соціаліста, А програма їх так вужує: "Долар" в "бізнесиста", Схмеміт ся доларманці Радку жмалі, встидатесь, Вж не жмалі, лиш читайте, Я ще кичу: Поправтесь!

Джмал.

Познав правда з вичитавно пата, тому то вона в вьсиди врьсє.

Зсєлєс в дурині, або не жмалі са вжмалі, то ставя повов або готсєлєвном.

ТАКОЖ ЩИРА ПОРАДА.

Джмал до Майка, (який ваді разом з злигом в озеро): Май-

гу! ливш тов кімал, а то бігме аін тобі коти половити!

KADYLO

The Canadian-Ruthenian Humouristic Gazette, issued every 1st and 15th of each month.

"KADYLO" is the best medium to reach 300,000 Ruthenians in Canada and 500,000 in the United States.

Subscription in Canada and the United States, \$2.00 per year.

Advertising rates on application.

Address: KADYLO, P. O. Box 483, Vancouver, B. C.

Registered Trade Mark

Foreign Language Newspaper Association, Ltd.

Published by the Kadylo Publishing Association.
458 Hastings Street East. Phone: Highland 108.

КАДІЛО

гумористично-сатиристичний щотижневик. Виходить кожного 1-го і 15-го. Коштує на рік а дол. Поодиноким число по центу.

Редактор Павло Крет.

Адреса:

"КАДІЛО"

Box 483

VANCOUVER, B. C.

За оголошення редакції не відповідає.

ДОРОГІ ПАРАФІЯНИ!

Наближається це Різдво і наша редакція хотіла б ся привітати Вас найбільше радістю і веселістю на сі-цінцоруські свята. Ми закопали нашім мілярам спеціальні образки до-тиски всіх наших рідняків релігійних називає. Коли се ріднявне чтиво доставлять са до Ваших рук, то смілку буде поново у Вашій хаті.

Закопайте згорі "Різдвяне Каділо" і розповсюджуйте за-лість волад по руських хатах. 100 штук "Різдвяного Каділа" коштує лише а долари, хтр платити згорі. В кредит не по-стаємо, бо такий вже пописаний зентай.

Ваш. о. Прокушній.

ДО ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

Дорогі Читачі!

До десятого числа "Каділо" виходило лише раз на місяць і то з великим трудом. Тепер на Ваше домагання ми почали видавати його два рази на місяць, значить ми спомогли Вам! бачили, а Ви спомогли тепер нам! бачили а свій обов'язок. Перше "Каділо" коштувало 1. долар на рік, тепер коштує а дол. Тому ми просимо всіх тих наших передплатників, котрі заплатили лише 1. долар, щоб доповнили свою передплату, заславши ще 1. долар. Тим Ви спомогли свій обов'язок ви-глядом "Каділа" і відкожете йому своєрідне розвинуття а тимчасові.

Даліше, ми просимо наших передплатників і прихильників, розповсюджувати "Каділо" де лише траплять ся загода. Чи не бачите, що а кождим днем кораблі привозять нових чорних привіт-тонів до Канади та Злучених Держав! Думаєте, що вони привозять са сиди робити в майна або на екстра-геттас? Ні, вони ідуть затуманювати нас своїми забобонами, щоб жити, а не робити.

Коли ви з приятелі свого померлого народу, щли ба-хайте, щоб нам наші очистили са від тих чорних струнів, що відкрили його тіло, — то ширіть "Каділо", — а побачите, що де родиться са-дм нашого "Каділа", там немовбом і сади не стане по тих пачках "судачих бохав".

Прийміть певно, що тільки винос послатає нам на розподіл. Приславте нам адресу Русинів в Америці і Канаді. Потре-буємо асичтв до розподілу "Каділа" і збирає передплати. Не жаль дово, а жальте сейчас.

Ваша Редакція "Каділа".

ВІДОЗВА В СПРАВИ НАДРУГОВАНИ ХОДЖЕННЯ.

До всіх зборів паролів.

З тиском б "Каділа" ми почали друкувати одні з найбіль-ших до сего часу тіорів о. Прокушній "Бог і революція". Сей твір з величезним спеціальним проти паролів. Коли-б його надрукувати великою-звичайного розміру, то се була-б книжка на 300 сторінок, а коли-б її розповсюджувати між наших братів нашірочних паролів, то від той колари не залишили б і сліду. Редакція "Каділа" за бідна сама змат-ся до друкування сего твору великою, тому вона звертаєт-ся до всіх зборів паролів а покликом попом іа фінансово в сія справі. Треба окло 400 дол. грошей. Хто хотів би по-могти, звернутись до редакції листово. Наміч може бути ли початок, або де спілка.

3 поважаним,

Редакція "Каділа".

ТО ОДЕН ДІДЬКО.

Бабі, що зійшла на відпуст купувати образи, почала бушити та перекидати з одного на другий, та внос намертві, шумівши святого утробу якогось. Продавця дивив ся, дивив ся, нарешті змолвила са і каже: Що ти бабо перебраши! Бери за порядком, то всію одим дідько!

П. Ковал.

"РАЗУМІТЕ ЗГОЖЕ".

До найсвідомішого, пре-благословенного о. Прокушній і нового релігійного ортану "Каділа", і до всіх нас, при-кормі паролів, зовсім отсу пісню:
(На поту: О всеміра нати.)
Святого отце Прокушній,
Ви ж бо найсвітліший,
Не правте "нму" без дияв,
Ви ж бо не найгірші.

Бо я до вас отце змілю,
Я живлю відомлю,
А в посуду діюлю
Я уже старюся.

Личе, святого отце, знайте
Я не відомію, знайте
Бо даєте нам сторуа,
Том добре горайте.

Ви в Британській Колонії,
А я в Монреалі,
Доси нам іде свято-тако,
Що ж буде-ла ділі!

А покуту для грішників,
Тех в чортих забавих,
Муси яхоті нахотити,
Хот би я у всіх хатах.

Бо сі чорті духи доють
На нас нахалдають
Тамні муть, а дехото
Силом в вели ділають.

Тепер отце наша зина,
Сти ім се забуєт;
А тільки псалом в чистилищі
Карає їх буди!

І се отце Прокушній

Ще раз постарю,

Ви ж на однім, а на другім

Кінчи сего краю.

Буду вірним ділом нашим,

І ота, що-дучаю:

Що ми, а наші паролів

Разом буди в раз.

Діакоп.

НАГАДАВ КОЗІ СМЕРТЬ.

Тако і в наших газетарки в Канаді. Написав пач Кар-мановий "Миланте зеркало" в "Канаді", так і напущує наші газетарі в так "зерка-лом". Коли був зробив Кар-манський хотів "нашарит", то не булоб тепер такої конку-ренції, а так всіля за ним "Український Голос" и inne "Освобождение", "Канадій-ский Фармер" и inne "Милу в зеркало", "Канадійський Ру-сский" и inne "Синя в листрі", а "Новий" задумують писати "Зеркало двох ослі". Добре то жалко, що на злочини го-дах всі зворуять са...

НА ВСЕ Э СПОСІВ.

Шні: А чого то платете, Васильо!

Васильо: О, прому отце ду-ховного, загубили ціку нехду. Лашкось в випити лише а долари. Щом а тепер зроблю!

Шні: Нема дівого лешко, я дати, так а долари на службу бошу, а на як понолось, а тоді певно вернуть са-нам згу-блені гроші.

Поодиноким число "Каділа" коштує 10 цент.

ХРИСТОС ПЕРЕД АМЕРИКАНСЬКИМ СУДИЩОМ.

Суддя: Як звали ся?
Христос: Ісусом Назарезим.
Суддя: Що чуло ат подібно як наш бог...
Гей, не жартує! бо коротко я мене:
Гумонах пативна тузіл ізвело—
Успати тобі по ласках,
Щоб ти знав, що в судом не жартуєш!
Христос: Мемі і коліки на голову клала,
І била бичами і на хресті розізнала,
За правду мучила мене —
Я не боюсь того.
Суддя: Чи малих хату ти?
Христос: Ні, я її не маю.
Брата мемі пошестина дають
Куди я не прийду.
Суддя: Брати! А сфідажж в тебе іх!
Христос: Рахунку ли мена.
Усі борці за правду і свободу.
Суддя: Знаю крутиш ти! Чи малих ти роботу?
Христос: Ні, ні звірі, ні пташки, ні риба не орють.
Не сіють і не жнуть, але отці небесний
Живить їх всім. Чи гірші ми від пташки!
Робота з омана сего світа,
Кожі болях, не роблячи нічого, а радо,
А шаймет! прадою не годен доробитись,
То краще впадути без праці і на воли.
Нім звести під ярмо раба.
Суддя: Як бачу що ти член I.W.W. I...
Христос: Чи малих патуку ти?
Ні, ні патуку, ні десятик,
Ні центів і не маю при собі;
Народою не треба сего опущиватись,
Ми малимо всі рівно працювати
І рівно всім добром ділитись між собою
По рівноку, не сердивитись нічого.
Суддя: Ага!... Так от на волющество
Даво тобі на 30 днів тяжкого криміналу.
І постарайся вийти в той час роботу,
Бо як не знайдеш, ще на 60 днів
Диставеш ся до копанни мезіж.
Але тебе ми жалко, Назарезим.
Тепер ми з Мессією хочем поговорити,
Та візьма браж, як хочеш узиматись.
Від всякого кресту, звинувачень.
До візьма я пошуку
На славу бога і добра країни.
Христос: Ні, звели викинути до звинувачень мене,
Я боного закону не поважаю.
Війна з морд і богами протинаю...
Суддя: Гей, вартові! замкніть сего лайдка.
За волющество вивести йому
Три туніли гумонах патів!
(Христа виводять дозирці).

о. Протогуїніс.

ДЕ З ХРИСТОС.

"Христос умер, Христос воскрес, і полетів до неба,"
Так учить нас поми і віримо ми так.
Нам доказали про те усе не треба,
Сущити голову собі не буда, сям простак.
А нім не залетів у безлістні жерелоу.
Він все мені людям так ходить, як ходив:
З мисленим толом, з грубою і грудях,
І здоху нім людям так ширить, як ширив.
Так не народ у майлах пропадал,
Де тини і фабрика, на морі і в лісах,
І богами грима в офіру геть складав
Життя своє з безчасних мотилеж. —
Там з Христос — з набожними очима,
З байдик толом назвав мін раба,
Що смертю в дав нах пішла за доларями,
Що в братській адности спасеся найквітлі.

о. Протогуїніс.

МОЯ СМЕРТЬ.

Прийшла смерть моя, ледве
точить ся...
Ти моря, море, коли хочеш ся.
Я віддам землі всім кісткам моїм,
А на саміт пущу лиш цілім моїм.
Не умруть вони: каїна цілочка
Полетить мина, як та півлічка.
Полетить мина і поможеть ся,
В сотні тисячі перелодить ся.
І в знов живий світ осядуть,
Смерть першої не вратують.
— — — — —
Прийде друга смерть — світ
сторвнать ся,
Земля вся в світу заморить ся.
І весь світ нара уморить го-
лодом
І цілкі мої сціпнеть холодом.
Але холоду той не убо жита,
Передуть віни, омиж дитя.
Передуть віни, світ заморить
ся,
Вогнем сто вогнем весь розпо-
лять ся.
І світе тоді насом кинути ся
І цілкі мої знов прокинуть ся.
І цілкі мої знов прокинуть ся,
Найдуть знову знов, знову ки-
нуть ся.
Найдуть знову знов, знову ки-
нуть ся,
В сотні душ живих пререкнуть
ся.
І ціле життя знов драбнином
І в виплачу знов дабнином.
А'ти ждені маро, легше точить
ся,
Ти не жди, моря, коли хочеш
ся.
Місяць, рік півден — що узо-
дети,
Трудно думи всі разом спо-
дети.
Трудно думи всі разом спо-
дети,
Чогом ждені маро, що узо-
дети.
ХРЕСТІТЬ.
Чесний отче Протогуїніс,
Я ділюсь тобою з вас,
Він набуть родом з Ресей
І ось чим випнух вас:

Ог велика та царця,
Що то з роду Романова,
Зобрав ся породити
Ще другото Дураковий.
Бо сев кивав слабобитий,
Мабуть споро злодон,
А царця мабуть скоро
З повним таким розе.
Се і току нам німчу,
Бо ж ми з того крив,
А і собі дитя кивавший
Я русских прав не знаю.
І як мабуть нині хрестили
Русских дураковий,
Там злике мішло від них
За хрест гроний брати.
Я ділюсь знов Христому
На цілу найквітну,
Може колес і я в дуринці
Візьму ранку весну.
Ліше отче не забуде
З собою бомбу... вати,
Як не спокотить замалити,
Буден їх бірати.
Ділюсь.

"Робочий Народ",

орган української соціалдемо-
кратії в Канаді та Злучених
Держав, виходить що тиня в
Вінніпегу (в Канаді). Річна
передплата вносить 2 долари.

Адреса:

"Robotnyj Narod," Winnipeg,
Man., Box 5542 (Sta. B.), Canada

"Гайдамака",

часопис для українського ро-
бочого народу в Америці, вихо-
дить з рази в місяці в Ноелі
Ворку (в Сполучених Держав-
ках). Річна передплата вно-
сить 1.50 дол. Адреса:

"Haidamaka," New York, N.Y.,
639 E. 11 St., U. S. of America.

Від нового року "Гайдамака"
будуть виходити що тиня.

УКРАЇНЬСЬКА ПРЕСА В КАНАДІ

ПРИТОДА КАДІЛЬНИКА.

С. Рудавський.
ГОСПОДЬ ДАВ.

Пішов козак молодий
В далеку дорогу,
Кинув жінку молоду,
Та кату убогу.
Повертає за сім літ,
Кату оглядає,
Дивуєт ся сам собі,
Хати не пізнає:
Вого хата як вінок,
— Новенька, біленька. . .

— "А звідки то, — запитає, —
Госудбо сивенька."

"Та то, — Каже, — Господь дав
За твою дорогу!"

Козак шапку підіймає:

— "Слава, — каже, — Богу."
Виходить в хату; сирінь лавки
І стоїть хороша.

А на столі і лавках
Валиють ся гроші.

Козак главу накручує
Жінку обіймає,
Поцілує кілька раз,
— "Звідки то?" питає.

"І то каже, — Господь дав
За твою дорогу!"

Козак хрест святий поклав:

— "Слава, — каже, — Богу."

Козак главу укручує,
Аж дітяв нових:

— "А то звідки!" — "Господь
дав!"

Каже моводия.
А той носом покрутив
— "Добрий, — каже, — тей!
Але, — каже, — на сей раз
Порає ся богато!"

ПІЛНІЙ.

Хавачуться натога, яшче павля
до дому,
Крок зпаде, крок остане, і же-
не Рудину;
Шапку згубив, алаха впав, в
роті повно пива,
Добивсь в хату, жінку сварило,
повалує мина.

Дити кричати, жінка плаче і го
проклимає:

"Тось упиє ся, як та свиня, що
стиду не має!"

Тут чоловік образив ся: — "Бре-
мені, ти потини!"

Жада свиня не була ще так,
як ось я пана."

Джан.

В ТЕАТРІ.

Мати: Сухай Зосю, се шту-
ки дуже неморальна, ходім
звідси.

Зося (що хоче сфатати се
штуку каже): Ахем мамцю, як
видаємо, то люди подумують,
що ми се зрозуміли.

З Кавказиона, Отайо.

Доне ще кам брати маві
В темноті сидіти!
Перші пута і кайдани,
Мнє ж воланії діти.
Мнє з куті заждами,
Себе темнотю,
І тому то явни плакати
Зауті нас голотю.
Нам лпні треба товариші
Витисити до роботи,
Просьмітати панів я новіс
Зосжеж побороити.
Ані пани, ні пошівство
Не зроблять ніч пани,
Тільки здністі і просьміта
Дадати їм по свині.
Під прапор лише червоний
Разом ся гуртуймо,
Бо в нїм лише червоний
І будучність будуюмо.
А як приїде шп до хаті:
Вуком вигнаємо,
А за се на фонд "Кадина"
Долари збираємо.

Стефан Молчанів.

Послїдий ратунок.

Мужики: Не звати, що се
може бути, стара, що наші
зломки сего року не грубують.
Треба хїба піти порадитись до
зломоски, чи як то кажеш. . .

Раз Кадильник круторогий
В біблію забрав ся,
І в лавках "релігійних"
Собі розглядає ся,
Як цар Давид із чужою
Жінкою любив ся,
А Соломон як той бугай,
З сотнями воликів ся.
Цариці великі. А як почав
«Шеню над піснями», —
Завує його слава божиє
Між палітурнями
Тай вископав на біблію
З обома богами:
— "Повираєт ся, вкрай сиву,
«З яростом і ротамі!»
«Не будить ти висміювати»
«Усі наші буди»
«Не будуть нас проклинати»
«Та ганять люди!»
Та Кадильник не зламав ся
Кадити він зміє,
Як почав то дудце попки,
А той як почав
Кадом-Чадом повіді віс
Грубому попови,
Аж той зомів, і ливав ся
Кадильник на воє.

о. Прокопунія.

ДОВРИЯ КАТОЛИК.

Пит: Сухай, Іване! Стережи
се горілки, бо се найбільшій
неприятель католиків.

Іван: Алеж писмо святе ка-
же нам вренція любити наших
неприятеля.

В РАЮ.

Святий Петро до робітників: — Чоловіче добрий, нема для
тебе місця в раю, бо ти обдертий і пани будуть брідитись
тобою.

Робітники: А хай то грім тріска, і на землі через пани
нема жити, і в раю нема.

МЕРІ ДО ДЖЕНВ.

Дорогі Дженв:

Повідомили нас, що я вже відлучився з того самого Англії на Стіф, що був кузов у нас на ресторани. Він трохи поганим і казав, але дуже заохочувати в мені і, зобразив мене як "дядю". Але я тепер вже доктор, бо вже по відвіду, тепер можу показати са з великим захоту, а якщо Стіф якийсь писує мені що, так сейчас маю до корту. Пішіть, лапці, до мене, бо мені без вас вже стало скучно. Тарар мій пістер вже ліпше виглядає. Я пишує вже не Мері Меланкалі, а по чоловічі!

Міс Мек Порк.

Мудрий полісман.

Заоді: Павле каприз! доволіє мені піти зматися на капілаки.

Полісман: Ні! Який ти курд! Коли ти підиш до свій капілаки, то ти непереші са. Ти почкає тут, а я піду преші.

Мажі куря.

Вішній Котут: Се безпозрібно! Ти незвомиш перешіпати мої куря.

Мешаний Котут: О що ти розходит са, куку!

Вішній Котут: Моя жінка стала суфраністю! —

Мешаний Котут: і що, куку!

Вішній Котут: Вона пробує нести мені лаші по цівайка!..

ПОДЯКА ЗА АРЕШТ.

В жай було чутти вереса та сгару. Полісман дуває, що се члосіви би жіну, вішнів до хати і каже до чоловіка: Я вас арештує. Чоловік дуже радує са, вінта полісманови в обійми і каже: Сердечно жай дукує, се не з арешт, а спасєня для мене... бо вжекопасте мене зрука жінка.

ПОСЛІДНІ ТЕЛЕГРАМИ.

Едмонтон. Редактор "Новин" з ладів боюї ох-содіа, задумує поведати свого мтенаса. Не можуть вересобити того, що Крешар чує ободити са в нам жарує я з своїм жлоуком, гладиє театр за місцелостил, доб його вісто не зава, для заложка приватного бора дедуктиві. (Віж нас йому співчує і градує і місце на Марсі.)

Виклики: Славний "лобидель" соціаліст Еміліан Равен серед візків і працівників пронос української хурида в Вінніпегу, в сімні, в очел опустити се вісто і своїх поборитів. В сімні Виклики феліціт посылі на руках жалобу по так великій страті.

НА МОСТІ.

На мості стрінулася дві брїчї і не можуть обминутися. Один фірмал пречить: На біг, бо ксодна іде.

Другий фірмал показує в своїх пової тавом грубого пона, відповідає: — А то що, сивна!

В СКЛЕНІ.

Гість хоче оглинити всі ріви і каже: Паві, ти можеш показати мені всі, що маєш!

Молода "кучка" (жінка наздеку матерію в хаті), відповідає: Ні, паві, тут і склені не могу.

ЩОСЬ СТРАШНОГО.

Один біскуп не позваля нікому купити са в його лавні. Одного разу поверну за дошної подорожі і зауважи, що хтось переступив його зава і кував са в його лавні. Пошак найшов там одну забуту річ, то пізнав, що купулася там жінчина. Задикала поківаю і затав з таким гнівом занемигати, що та призналась до всього.

— Я думаю, що то не грїх, — каже перестаріла дівчина.

— О, се великий грїх, моя Гавдію, — каже біскуп, бо зробила пова моїми очима те, чого не хотівся учинити я самі.

НА ЗАВАІ.

Він: Ахем Маві, ая ти біди.

Вона: То скажи мені щось таке, аби са заєфраніла.

У ВЕТЕРИНАРА.

Гіть: Паві, ти за користує стотину?

Ветер: Так, а що нам бракує?

НА ФАРМІ.

Мета до володарів доклади: Емі, злізай з дерева... ось де містер Джак... цілі майже тобі видно.

Емі: Ов-а-а! То місто, а не заріз добує!

ОТ КЕРО!

Одна фірма в Вінніпегу збір раз передедити на "Старани". За два дозри дал на ріє главу, росі, годієні і лот. І ще нікого не жові.

J. Whitworth
1125 Broadway E.
Phone: PAir. 1441.

Whitworth: Phone. 1445.
Victoria: Phone. 1212-2-2.

R. Stewart
1423 Bank St.
Victoria, B. C.

WHITWORTH & STEWART

Фабриканти

Пенкетікит, пшениці, утлоєні каніси, і т. д. обчислено тутешній і заграпичний будівлями робота.

Доставляємо до всіх частей Канади

Наші офіси і робітні:

Ост. Маріє і Байроні Ст. — Vancouver, B. C.

Ост. Richmond Ave. W. Lonsdale Rd. — Victoria, B. C.

Наші представителі до вашої услуги кожного часу.

ШІФКАРТИ ДО КРАЮ!

Крепай! Як ідемо до краю сії осоди, не забудіте зматти до нас по шіфкарту. У нас можна купити шіфкарту до краю на всі лінії і також можна ікати через Канаду або Нид-Пора.

Ми продаємо шіфкарти в Ванкуверу до Крайова, Льюна, Чарковца, Тарнопала.

Як гроші маєте і хочете ту змінити, то ми вам знізимо і беремо лиш два центи від доллара знізимо, се з знізнення ціна для так людей, що у нас беруть шіфкарти. Як не хочете з собов нести гроші, то ми вам внізимо так, що сами відберете, як приїдете до Краю. Наша сітка вже промалить інтерес через 20 років і тепер зістала інформирована так, що з одна з найбільшійших офісів в Канаді.

Офіс отворений що два від 9 до 6, а в суботу від 9 рано до 7 вечером.

D. E. BROWN, HOPE & MACAULAY, LTD.

Ottawa, B. C. and E. E. Agnew

222-7-4 Granville Street (Corner Duane and Granville Streets) Phone 807, 1927

VANCOUVER, B. C.

The Ruthenian British Columbia Information Bureau

РУСЬКЕ ІНФОРМАЦІЙНЕ БЮРО

про

Бритишеску Колумбію.

Коли хочете переїхати фармерувати до теплої Бритишескої Колумбії, де так як і в старім краю ростут озові, де майже нема зим і де на 5-ок акрах леште жати ніж у Саскачевані на тбо, — то запитайтесь у нас про потрібні інформації.

Коли хочете роботи, то знайте, що в Бритишескій Колумбії робота кінчат са як перел Різном, а починає са уже в лютім і до на майїан і в алах роботи не сичають са і в жей. Робота тут пошлятиба і входить са з робітниками чужими.

Таким же продаємо шіфкарти, лоти, фарми, і даємо адвокатську поміч, як з тутешніх, так і старокрепачих справ.

Поради даром. Пишімо і говоримо по руськи.

Пішіть і заходіте до:

The Ruthenian B. C. Information Bureau.

628 Hastings Str. E.

Vancouver, B. C.